

Megjelen: minden vasárnap
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Nap-utca 42. sz.
Kéziratok nem adtnak vissza.
Nyilt-téri közlemények soronként 30 fillér.

SZOBOSZLÓ ÉS VIDÉKE

KÖZGAZDASÁGI, TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP.

Előfizetési ára:

helyben házhoz
hordva, vidékre
postán küldve
Egy évre . . . 8 kor.
Fél évre . . . 4 kor.
Negyed évre . . . 2 kor.
Egyeszedmire 10 fill.

Hirdetések
árszabály szerint
közöltetnek.

Ünnepen.

Ünnepet ül a keresztyén világ. A megváltó ígérete szerint tízes nyelvek alakjában a Szentlélek töltetett ki e napon az apostolokra, adván nekik sok nyelveken való szólásnak hatalmát, hogy hirdessék az ígét, a mely a világot átalakítani volt hivatva.

S csoda történt.

Az ó-világ mint egy varázsütésre, úgy alakult által. Az egyszerű kézművesekből lett apostolok tanítása ellenállhatlanul ragadta magával a népek millióit, az önzés helyébe a szeretet lépett, s a régi pogány világ romjaira felépült a magához mindent szeretettel ölelő keresztyén társadalom.

Ettől fogva az emberiség fejlődése más irányt vett.

Ma már a felebaráti szeretet tartja össze, mint legerősebb kapocs az emberiséget.

A régi valasztalak eltűntek, mert a keresztyén világ hitben és szeretetben egyesült.

És ez a pünkösztnek, a Szentlélek kitöltése ünnepének világot átalakító hatása volt.

Most is, midőn ünnepet szentelünk, a szeretet hassa át szívünket. Ez irányítsa cselekvésünket. Akár magunknak munkálkodunk, akár a közjóra cselekszünk, a szeretet legyen tetteink irányítója, mert csak így leszünk igazi leteleményesei a krisztusi szent adományoknak.

A hétköznapi fáradságos munka gondjaitól menten, lelkünk javát munkáljuk a pünköszt szent ünnepek alatt, s a vallás szent ígét hallgatva erősödünk hitben és szeretetben.

Pünköszt ünnepén.

A lángnyelvek alácsaptak a magas égből. Mert hirtelen zúgó szélvész támadt, óriási felleghullámokat hömpölygetett a vihar, zengett, dörgött az ég, megingott a föld, remegett minden állat, égi tűz kelt a fellegek felett s villámok futkostak tündérszárnyakon . . . újra zengett az ég, újra menydörgött. A villámok szétstétek az eget s utat nyitottak a fellegek között és a villám után égi tűz jött alá a magasból le egész a földre, le az imádkozó tanítványok ajkához és megmozdula a hely, a hol egybe gyűltek vala és bételének mindnyájan Szentlélekkel. . . .

És az apostolok ajakán megszólalt a szó: térjete meg, legyetek követői Annak, a kinek szenvedése az eget egeben ért véget, kövessétek azt, a ki maga volt a szeretet, — szeressétek egymást! . . .

. . . Van, van nyomor, kietlen, pusztító. — Van végtelen szenvedés, vannak csapások, melyek igaztalanul érnek ártatlanokat s vannak bűnösök, a kik szentes lelkükkel és fölemelt fejjel legelől járnak a hiúság vásárján. — De mi ez, ha lelkünkbe száll a szeretet melege? Eltűnik minden keserű érzés szívünkben s legnagyobb ellenségünk felé is nyílt szívvel kiáltjuk oda a békülés, az engesztelődés szavait.

Beküldünk ki. Örvendezünk egymás örömeinek s dicsérik a mindenség nagy Alkotóját, a ki teremtett ilyen kiváltságos napokat, a melyen, mint az áhitat száll az emberek szívébe, az apostoli jóság, az imádságos szeretet.

. . . A krónikás íme, megpendítette a himnuszok hangját s ha meg nem állítanak az események, hát tovább dalolna a szeretetről. Bizony szebb és könnyebb téma az, mint a hétköznapi napszám munkája, a közélet, a társadalom, az anyagi érdekek örökös szárazalma.

De hát ezen az ünnepen feledni akarjuk a keserveket s látni szeretnők a vigasztalóbb, fölemelőbb képeket, melyek biztatón vezetnek bennünket a jobb jövődő, a kibontakozás felé.

Ennek a magyar nemzetnek nincsen is anyyoka a panasza, mint a mennyiszor az alkalmat keressük rá. Nézzünk csak körül. Nem látunk-e lázas munkától duzzadó új nemzedéket, kiki nem fáradva küzd, alkot szakadatlan, nem látjuk-e, hogy a mit alkotunk, azon mindenben rajta van nemzeti jellegünk, magyar lelkesedésünk, tudásunk és munkabírásunk pecsétje? Nem látjuk-e magyar erőnknek tényleges kifejezőjét messze nyugaton a párisi kiállításán?

Csak pillantsunk vissza három évtizeddel . . . Vagy ne is pillantsunk, mert kár az öregek hangulatát a mult szomorúságaival is zavarni. Az öregek csudát láttak elvonulni maguk előtt s emberi gondolatukkal nem képesek követni a haladásnak azt a rohamos elvonulását, melyet a magyar földön egy emberöltő alatt megtapasztaltak.

Ez a rohamosság még a fiatal Magyarország előtt is merésznek tűnik föl s az a nemzedék, mely most vette kezébe a munkát, az építést, az alkotást: erősen érzi, hogy még nem a tetőzeten dolgozik, hanem a falak szilárdításán; de azt is érzi, hogy ezek a falak már viharokkal daczolnak s földrengéstől se nagyon mozdulnának meg.

Ez a bizonyosság a szilárd munkának jóleső tudata.

Magyarország, hála Istennek, megvan. Erőben, jólétben gyarapodva, tekintélyben oly magasra növe, a milyen felezer év óta — nemzeti királyaink dicső kora óta — nem volt. Európa népei bennünk látják a világ békéjét őrző nagy népszövetség támaszát, — igenis bennünk magyarokban s nem az önmagával meghasonlott Ausztria egymással verekedő népeiben. Ezt halljuk évek óta hangsúlyoztatni a nagy nemzetek sajtójában és a hatalmas államfők ajkairól is.

Belső konszolidációnk nagy munkája is sokkal előre haladottabb stádiumban van, mint képzeljük s bár itt elbizakodásra nincsen ok, — azt egész őszintén konstatalhatjuk, hogy még egy hasonló békés időszak, mint a mit eddig élveztünk: erőssé, hatalmassá fogja tenni a magyar nemzetet közgazdaságilag is.

De ehhez jóakarát, egyetértés s főképen béke és szeretet kell. Nem szabad előterbe nyomulni az önérdék hasznosítását fitogtató képmutatásnak, sem a saját javáért mindent fölforgató spekulációnak. De nem szabad különösen az egymás iránti gyűlöletnek, a faji antipáthiának megnyilatkozni, mert míg haragosak kormányozzák az országot, haladni nem fogunk. — Azért akiknek a szive haraggal van telve, emlékezzék az urra, a ki maga volt a szeretet . . .

. . . Mi pedig örvendezünk egymás örömeinek és magasztaljuk a mindenség nagy Alkotóját, a ki teremtett olyan napokat is, a melyen az emberek szívébe száll az apostoli jóság, az imádságos szeretet!

Polgári leányiskolát kérünk!

Közel egy év tūnt le, a mióta egy fontosságban alig megmérhető eszme öltött szárnyat e lap hasábjain, hogy aztan szárnyaszegetten mihamar visszahulljon a nebulánomság, a mindenkivel jól megelégedő téltenség puha párnájára. Ugy látszik az a nagy buzgalommal, sok reménységgel megindult mozgalom csak

pünkösdi hangulat volt, hirtelen fellángoló lelkesedés, de mélyebb hit nélkül. És azóta az a nemes ügy szépen aluszik, talán meg is halt? Nem! Nem! — A leányzó nem halt meg, a leányzó csak aluszik. Jöjjetek, oh jöjjetek mindannyian, kik városunk szerető gyermekei vagytok és jöjjetek ti mindenkiben buzgalommal munkálkodo erős karu férfiak, kikben van lelkesedés erő és kitartás, keltsük fel az aluvót!

Talán a pünkösdi balzsamos levegő, a mi erős hitünk életre hozza azt és leendő, a minek lenni kell; polgári leányiskolánk.

Egy pillanatig sem kételkedem abban, hogy városunk minden felnőtt tagja meg van győződve arról, hogy műveltség nélkül élni nem lehet, mert hiszen a nélkül nincsen sem földművelés, sem ipar, sem kereskedelem, műveltség nélkül nincs családi nevelés, pedig e nélkül az iskola munkája csak annyit végez a gyermeki lélekkel, mint az éltető napsugár a sziklára ültetett növénynyel, felig felneveli s aztan jó a szélvész, hogy elhervaszsa azt.

A nő, az anya nevei gyermekét vallásos hitre, buzgóságra emberszeretetre. Mindent letörölhet ró-lunk az élet, csak azt nem mit édes anyánktól látunk, tanultunk.

A nőknek a szívében, lelkében, a férfiak karjában van az erő, mely országokat népeket tart fenn időtlen időkig.

A nőket a leendő anyákat nevelni, a legfontosabb társadalmi és állami érdek és örömmel mondhatjuk, hogy városok, egyházak s az állam karöltve buzgólnak a nőnevelésnek mennél magasabb fokra való emelésén. A vallás és közoktatásügyi miniszteriumnak 1898. évről szóló jelentése a polgári leányiskolákról a következő adatokat tartalmazza. Volt összesen 168 polg. leányiskola és pedig állami 20, közsegi 49, róm. kath. 45, gör. kath. 2, gör. kel. 2, ág. ev. ref. 1, izr. 4, egyesületi 5, magán 10. Az összes tanulók száma 22666. Ki ne emlékeznék arra a művelődésünk történetében új korszakot nyitó fényes eseményre mikor egyetemünk kínai fallal őrzött kapui feltáruktak leányaink, a magyar nők előtt, hogy elvezessék őket a tudományok végtelen birodalmába, hogy tisztelet és becsület illesse a tehetséget az ész s az arra érdemesnek nyújtott diploma biztos megélhetést boldogságot adjon férfiak és nők egyaránt. És ma nemcsak pontos kisdudóvó és tanító lehet már a nőből, de lehet művész, építész, gyógyszerész, tanár és orvos. Ime a jogi pályát kivéve a tudományok mily óriási mezeje terül el leányaink előtt, hogy kiké hajlama és tehetsége szerint válaszssa meg a boldogulására vezető utat.

Igy lesz a nőből nemcsak feleség és anya, de mihez Istenből adott joga s a mindinkább fokozódó életkörülményekből kifolyó kötelessége is a létért való küzdelem egyik osztályosa, ha kell a férj oldalán s ha úgy kell lennie, hát — egyedül. És hányszor áll elő ez utóbbi eset ki tudná azt elmondani?

Oh hányszor hunyod le szemed az örök éjszákára, te éltedben elbizakodott kevely ember, a nélkül hogy gondoskodnál volna családodról, szemed fényéről ártatlan leány gyermekeidről? Hányszor fuvalkodol fel te földi javaktól szerencsétől elkényeztetett gög, nem gondolván meg, hogy ki a māt megadta vajh megadja-e a holnapot s ha az Ur áldása helyett, csapásokkal látogat meg mi lesz családodból, gyermekeidből, ha nem hagyta rajok lelki kincseket? Elfognak bukni, mert az élet a gyengét letiporja, csak a szellemieken a lelkieken nincsen hatalma. De a művelt nő erős lelkületű, hitte lett magasztos erkölcsi érzete megóvja őt az élet minden viharában, hol pedig a gyenge oly hamar elbukik megsemmisül . . .

Oh vajha minél hamarabb részesülhetnének a mi gyermekeink is a középfokú nőnevelés áldásaiban, őt

vajta minél hamarabb felepülne nálunk is a tudás az erkölcsiség a műveltség szentelt csaruk: a polgári leányiskola!

Bitran elmondhatjuk, hogy erre égető szükségünk van.

Hány, meg hány szüle van nemcsak a hivatalnok iparos és kereskedőink, de épen gazda-közönségünk között kik leány gyermekeiket a legnagyobb áldozatot sem kímélve a Felvidék polgári leányiskoláiban taníttatják, hogy az általános műveltség megszerzése mellett meg a német szót is elsajátítsák. És hányan vannak kik a nagyobb mód híján, örvendezhetnek annak is ha gyermekeiket egy-egy kis német gyerekért a Szepességre küldhetik.

De bizonyára legtöbben vannak azok, kik minden ténv végén hangos zokogással sirnak fel, hogy a végzet oly szűkmarkuan bánt velök anyagiakban, hogy legdrágább kinosóknak gyermekeiknek nem adhatnak műveltséget.

Az 1885. szoboszlói tanköteles gyermekből 900-at számítva a leányokra legalább 20 százalékja 180 leány-gyermek várja aggodó szívvel évről-évre a polgári leányiskola felállítását.

Mennyi sóhaj szünné meg, mennyi vágy találna kielégítést, ha itt volna, ha nekünk volna ilyen iskolánk! Hat miért vagyunk mi a híres nevezetes Bocs-kay városa hátrább mint Alsó-Kubin, Apatin, Aranyos Marot, Balassa-Gyarmat, Beszterce, Breznóbánya, Csáktornya, Banffy-Hunyad, Csikszereza, Deés, Dicső-Szt-Márton, Dobsina, Érsekújvár, Fehértemplom, Fogaras, Galgóc, Gyöngyös, Hosszúfalú, Igló, Ipolyság, Kapuvár, Keszthely, Késmark, Kis-Marton, Komárom, Körmend, Körmöcbánya, Kőszeg, Liptó-Szt-Miklós, Magyar-Óvár, Mező-Berény, Mór, Mohács, Moór, Nagybánya, Nagy-Szőlős, Rimaszombat, Rózsashegy, Sarkad, Segesvár, Sepszi Szt-György, Somorja, Sze-nicz, Szakoleza, Zala-Egerszeg, Zilah stb. Hiszen Szoboszlónak sokkal több lakosa van, mint az itt felsorolt városoknak, három négy helyen sem laknak több, mint minálunk.

Vagy talán itt kevesebb és amazoknál sokkal több a tanulás vágy?

Dehogy, dehogy. Hat talán mi — a mi városunk — mert itt a bőven termő Alföld közepén lakunk gazdagabbak vagyunk, mint a nevezett városok? Bizon az sem igaz. Szegények, szegényebbek vagyunk mi bármelyikénél. De vajjon miért vagyunk akkor elmaradva? Mert magunktól nem telik, mástól meg szegyelünk kéri. Felünk minden kezdeményezéstől, szüvünk de szalmaláng módjára, ha valami nem sikerül kedvetszégve megállunk a felúton s a helyett, hogy előre mennénk visszafordulunk.

Pedig nagy czélok elérésére, eredményre csak az jut, ki a csüggedést nem ismeri.

És vajjon szabad-e ily fontos, egész városunk életét annak minden polgárát oly melyen érdeklő kérdés elől évről-évre csendesen, tétlenül visszahúzódnunk?

Nem látjuk-e elérkezettnek az időt, épen most a mikor a közoktatásügyi miniszteriumban a jövő évi költségvetés készül — kérésre nyitni fel szánkat. Hiszen néma gyermeknek anyja sem érti a szavát. Hat némak lettünk mi az édes anyával, a hazával, az állammal szemben?

Csendes tétlenségünkben nem gondolkozunk-e arról, hogy kéri nemcsak kötelességünk de jogunk is van. Jól emlékezem, a polgári fiúiskolát államosi-tani kerő küldöttségtől, közigazgatásügyünk kiváló vezére, a már is nagynevű miniszter Szoboszló város potadójáról kérdezősködött s midőn városunk polgármestere szerényen elmonda, hogy az csak 14%, a kegyelmes ur kiesinyelte azt s szülővárosára Zala-Egerszegre hivatkozott, hol a községi pótadó 87%. De azért mégis meg lett az állami polgári fiúiskola. És a mint ez meg lett úgy meg lesz a leányiskolánk is. Csak kérjünk — mert jogunk is van hozzá — és meg fog adni.

Tárjuk fel kérésünkben a tiszta valóságot, ne szegyeljük bevallani hogy mi, nagyon szegények és nagyon hátramaradottak vagyunk.

Hiszen városunk még 20 évvel ezelőtt abban az állapotban volt, a mint azt a hős elődök, Bocs-kay hajdúi ezelőtt 300 évvel megalapítottak, s ha 20 év alatt fejlődünk is — mert igazán fejlődünk — hol vagyunk mi még a 87 perzentet fizető, de minden javakban bővelkedő, teljesen ujjá épült és ujjá rendezett modern városoktól.

Vajjon ha mi is rövid pár év alatt annyit akar-nánk haladni elég volna-e nekünk is 80—100% pót-adó? Nem hiszem, nem hihetem.

Ha községi pótadónkhoz hozzá számítjuk még az adónemek amaz igen-igen sokféle fajtát s mellé tesz-szük egyházi adóinkat is, ha elgondoljuk hol vannak a mi rendezett közterünk, setahelyeink, utcáink, azok beburkolása, gyalogutaink aszfaltrozása, vagy beto-nirozása, hol van a város közvilágításának az ügye, az acetilen vagy a villany, meddig fog még városunk közepén mint egy holttetem végig húzódni a büzt be-legséget terjesztő Kőstű, hol vannak a mi palotáink középületeink, kórházunk, szegény házuk, tűzoltó-örtányánk, gőzfürdőnk, posta-távíró hivatalunk, kaszárnyáink, katonaságunk, s a mi még mindezeknél is fontosabb, mert emberekről családokról van szó, hol van közigazgatási tisztviselőink fizetés rendezése? Bizon, bizon olyan dolgok ezek, melyekről ha dicse-kedni akarunk, csak hallgassunk mélyen, de ha pa-naszkodunk csak nyugodtan soroljuk el. Ha Szoboszló város rövid 10 év alatt akarná végrehajtani mindazt a munkát mi sürgősen reá vár s mindazt a maga erejéből kevés volna reá 100% pótadó is. Van-e hát okunk jómódunkban elbizni magunkat? Nem igazat mondunk-e ha feltárjuk szegénységünket s kérünk a gazdától a hatalmastól az államtól, melynek mi is fiai vagyunk.

Szállja meg hát a Szentlélek mindazoknak szí-vét lelkét, kiknek városunk közügyeiben való mun-kálkodásra mód és alkalom adatott s egyesüljenek az ügyért melyért lelkesedni érdemes, Isten áldása s mindnyájunk, az egész lakosság, őszinte hálája lesz érte a jutalom.

Feltóthy László.

Levél a szerkesztőhöz.

T. Szerkesztő Ur!

A sertésvész évek óta pusztít városunk terüle-tén és határán, súlyos veszteségeket okozva a gaz-dáknak, a nélkül, hogy ez ellen állandó sikerrel véde-kezni tudnánk.

Nem akarom gáncsolni a hatóság eljárását, a mely kétségtelenül megtesz minden lehető a veszély elhárítására, de viszont merem állítani azt is, hogy még többet is lehetne tennünk a védekezés terén.

Mikor a vész kiüt, a csürhéket sohasem oszlat-ják fel, pedig ezek a ragály terjesztése tekintetében legalább is tesznek annyit, mint a vásárok.

Nagy baj az is, hogy a közös pásztor előtt őrzött sertésekre nálunk kevés gond van.

A csürhét a várostól jó messze szétveri a csür-hés. Onnan a sertések sebes-szaladva mennek hazáig, e közben felmelegednek, s otthon aztán esznek hideg eledelt és isznak rá hideg kutyvizet. Igen természetes, hogy ez a jószágoknak nem használ, különösen a vész idején a mikor a megbetegülés a nélkül is könnyen beáll.

A legelőn egész napon át csak kinlódnak a jó-szárok. Bűzhödt pocolyából, mocsárokból isznak fel-melegedett, megromlott vizet. A sertés nálunk kint a legelőn egész nyáron által abból a vízből iszik, a melyekben fürödni és heverni szokott.

Az egész csürhe járason nincsen egy talpallatnyi hely sem, a hol a jószág meheverni, hűvösölni tudna.

Első teendőnk tehát az volna, hogy a csürhe-járást jó kutakkal és itató eszközökkel lássuk el, s hogy kötelességévé tegyük a csürhének, miszerint a sertéseket naponként kétszer, háromszor friss, tiszta vízzel megittassa.

Gondoskodnunk kellene arról is, hogy a csürhe-járason delelő helyek készíttessenek. Ezeket úgy le-hetne legczelszerűbben megcsinálni, hogy a csürhe-járás egy pontján ültetni kellene 100—120 darab fű-fát. Ezek jól is tenyésznek, hamar is nőnek s így 2—3 esztendő múlva kész delelő helyük lenne a ser-téseknek.

Azt is kötelességökké kellene tenni a csürhének-nek, hogy a csürhét csak a város alatt bocsássák ut-jára.

Végül mikor a vész kiüt, fel kellene oszlatni a csürhéket is, mert ezek a ragályozás egyik legfőbb terjesztői.

B.

H I R E K.

Pünkösti ének.

Piros pünköst napján
Lágy suhanón szállva
— Istennek szent lelke
Szálj le a világra.
Tanítsad a tudóst
S tudatlan szegényt,
Hogy megértse a jót,
Megértse a szépet.

Te drága tüzes nyelv!
„Szélnék zendülése,
Légy most a szívünknek
Megteljesülése.
Tűzet, fénysugarat,
Lángot gyujts beléje:
— Soha keserűség,
Csak szeretet érje.

Haboruság helyett
Bekét hozz a földre,
Hogy egymást szeressük
Örökre, örökre.
Hit, ha ingadozó:
Rendületlen álljon,
Szív, ha megsebezett:
Gyógyulást találjon.

Emberét az ember
Testvéreinek nézze,
Istenét a földi
Szeretettel felje.
Hunyjon el a homály
Csillag sugarába,
Olvadjon a lélek
Szelid, lágy imába.

Istennek szent lelke
Szálj le a világra
Légy a sötétségben
Villám villanása:
Reszkessen a gyáva,
Ébredjen az alvo,
Hittet bizakodjék
Istenben a gyario! . . .

Juhász Sándor.

— **Olvásóinknak boldog ünnepléseket kívánunk.**

— **Kovács Gyula polgármester** szerdán este a gyorsvonattal hazaérkezett és csütörtökön már el is foglalta hivatalát.

— **Zsigmond Sándor meghívása.** Zsigmond Sándor esperes, a bősörményi ev. ref. egyház, ma egy hete tartott gyűlésén egyhangulag és nagy lelkesedéssel bősörményi lelkészre hívta meg. Ennek daczára — teljesen megbízható forrásból vett értesülés szerint — még ma sem bizonyos, hogy Zsigmond Sándor elfogadja-e a meghívást, vagy sem.

— **Tókes Zsigmond** Meránból a múlt héten hazaérkezett.

— **A dalárda zászlóavatási ünnepélyének rendezésére** kiküldött nagy bizottság a héten gyűlést tart, melynek tárgya az ünnepély részleteinek meghatározása lesz.

— **A polgármester balesete.** Kovács Gyula polgármestert majdnem végzetessé vált baleset érte csütörtökön délután. Lovai ugyanis a tanyára menet elragadták, s a polgármestert, a ki a kocsin ült, csak lélekjelenlété mentette meg a legnagyobb veszélytől.

A mikor ugyanis látta, hogy a lovak gyeplője elszakadt, s hogy azokat a rémületes futásban többé megfékezni nem lehet — leugrott a kocsirol és pedig szerencséjére, mert a kocsi a következő pillanatban már felfordult. Az ugrás olyan szerencsésen sikerült, hogy a polgármester csak a keze fején szenvedett jelentéktelen bőrhorzoslást. A fekevesztett lovakat kint a kötelesi utcán sikerült megfogni az utcán járó-kelőknek.

— **A Tiszavidéki Dalosszövetség** igazgató választmányához daleyletünk nevében a következő meghívást intézte az elnökség:

A Tiszavidéki Dalosszövetség
igazgató választmányához

Debreczen.

Tekintetes Igazgató Választmány!

Mély tisztelettel alólírott daleylet ezelőtt 9

évek kezdte meg a magyar dal művelésének szerény, de annál édesítőbb munkáját, s kilencz év óta folytatja e város falain belül a dal hatalma, és varázsa által a közműveltséget előmozdító, a társadalmi élet élénkítésére czélzó hazafias működését.

Megvalljuk, e 9 év nem mindig volt csak az öröm napja. Mert sokszor úgy látszott, úgy tetszett, mint ha a jelszó, melylyel megindultunk, kezdene aláhanyatlani, mint ha a bennünk lévő akarat kezdene launnyalni s hogy még a vezérek kezéből is a közöny mintha kezdene kiránni a fegyvert, melylyel mi porszemek a magyar dal művelésére fölkelünk, eliadultunk. Hala az isteni gondviselésnek, e 9 év alatt ámentünk a kezdet nehézségein, szilárd akaratunk legyőzte az akadályokat s ha számban nem sokan is, de tetterővel és lelkesedéssel annál inkább felfegyverezve törhetlenül állunk a magyar dal művelőinek táborába. S most 9 év múltán elérkezettünk oda, hogy Hajdu-Szoboszló város nemes közönségének áldozatkészségéből egyetünk június 24-én zászlóavatást megtarthatja.

A gyermek nemcsak bajait, de örömeit is el szokta mondani édes anyjának. E pillanatban úgy képzeljük magunkat, mint a gyermek a Tiszavidéki Dalosszövetség igazgató választmányával szemben. Rámutatunk régi bajainkra s most hogy megerősöd-
vén, örülni akarunk, óhajjuk, hogy örömeinkben is része lehessen. Örömtelt szívvel hívjuk meg azért a Tekintetes választmányt június 24-én rendezendő zászlóavatásunkra, kervén, hogy nagybecsű megjelene-
sével ünnepélyünk fényt emelni méltóztassék.

A milyen egyszerűek vagyunk mi magunk, épen olyan egyszerű lesz ünnepélyünk is, melyből minden felesleges ceremóniát száműztünk.

Programunkat legközelebb közölni fogjuk.

Szíves tisztelettel kérjük a Tekintetes Igazgató választmányt, hogy méltóztassék velünk közölni ideje korán azok neveit, kik ünnepélyünkön résztvenni óhajtanak, hogy fogadásukra a kellő előkészületeket megtehessek.

Kérelmünk bejelentése után vagyunk,

Hajdu-Szoboszlón, 1900. május 14-én

szíves üdvözzel

H-Szoboszlói dalegylet.

Bor János

Zsigmond Sándor

jegyző

elnök.

— **A polgáriiskola majálisa.** Még most sem lehet tudni bizonyosan, hogy a polgáriiskola június 8-iki majálisa megtartatik-e, vagy sem? A növendékek ugyan erősen biznak, hogy meg lesz a majális, azonban ez egyáltalában nem bizonyos, mert illetékes helyről erre vonatkozólag nem szivárgott ki semmi hír. Ezen különben már nem is csodálkozunk, mert az állami polgári iskola igazgatóságának az a szokása, hogy sem a fontos, sem a kevésbé fontos ügyekről nem tájékoztatja a közönséget.

— **Agenda vizsga** tartott szerdán, május 30-án, mely alkalommal 121 fiú és 145 leány gyermek confirmáltatott. A felavatási szertartást nagy számú közönség jelenlétében Zsigmond Sándor ev. ref. esperes, egyházkerületi főjegyző végezte.

— **A Hajdumegyei Takarékpénztár** új házának építése gyorsan halad előre. A külső díszítési munkálatok most már teljesen készen vannak, s az ünnepek után a belső munkákat folytatják. A butorzat is készül már, s a mint a tervezetből következtetni lehet, a butorzat is olyan lesz, a mely teljesen megfelel az épület külső csinoságának. Az intézet körülbelül 6—8 hét múlva be is költözködik az új épületbe.

— **A debreczeni gazdasági egyesület** díjazással egybekötött ló-kiállítás, ló és fogatversenyt rendez mához egy hétre, vasárnap, a hortobágyi nagy hídnál. A kiállítás igen érdekesnek és látogatottnak ígérkezik, s nagyon valószínű, hogy városunkból is sokan kirándulnak ez alkalomból a Hortobágyra. Ugy halljuk, hogy a helybeli kerékpározók biciklin rándulnak ki ez alkalomból a nagyhidhoz.

— **Az önkéntes tüzoltó egylet** ma és holnap majális rendez az erdőn. A mulatság iránt mint mindig most is igen nagy az érdeklődés.

— **Részleges napfogyatkozás** volt hétfőn, a mely nálunk d. u. 4 óra 10 perczkor kezdődött és este 6 óra 15 perczkor volt legnagyobb, mert ezen időpontban a hold $\frac{1}{10}$ -ed részét takarta el a nap tányérjának. Ezt az érdekes égi tüneményt — szokás szerint — füstölt üvegen keresztül nézte városszerte a nagy közönség.

— **Jégvihar.** Kedden és szerdán Debreczenben, Mikepécsen és Sárandon nagy vihar volt. A vihar a szőlőkben és a vetésekben jelentékeny károkat okozott mert jég is volt. Szerdán és csütörtökön pedig Derecske tájékán voltak hasonló viharok.

— **Nagy-Kállóig és vissza.** Kovács Ferencz köz-
igazgatási kiadó pár héttel ezelőtt letette a városnál viselt állását és elment napdjának a nagy-kállói kir. járásbíróshoz. Most arról értesülünk, hogy ismét visszajön a városhoz, a mi lehető is, mert a helye csak ideiglenesen lett betöltve. — Ugy látszik, hogy ez a nagy-kállói ut csak egy kis rekreáció számhá menő kirándulás volt.

— **Szemle Angyalházán.** A héten kedden G. Tóth János rkapitány, O.áh Miklós gazdasági tanácsnok és Gerő Dániel állatorvos kimentek Angyalházára szemlét tartani a jószágállomány felett. A jószágállomány állapota teljesen kielégítő.

— **Titkos kaszinó.** A levélhordó leánya, a ki segít az édes apjának a levelek hihordásában azt a mulatságot találta ki, hogy a nagy gőzmalom fűtő házában összegyűjti a barátait és sorra felolvassa nekik a postán érkezett levelező lapokat. Ez egy kicsit furcsa is meg helytelen is.

— **A Szt. György kocsma** ujjáépítését, árlejtés utján, mint legelőnyösebb ajánlatot tevő, Zubó Ferencz ácsmester vállalta fel a várostól 1716 koronáért. Az építést június 1-ső napján kezdte meg a vállalkozó és köteles az épületet aug 20-ra átlatadni. Az új épületben az állatmérleg számára is csinálnak helyet. E mellett a mult heteken egy új kutat is ástak a régi helyett. Az új épület kevéssel lesz odább a réginél, úgy, hogy a pinzeze meg is marad.

— **A gyapju eladással** mindig bajuk van gazdáinknak. Így van az most is. A télen 140—150 frtért kérték a gyapjunak mázsáját, most meg 75—80 frtot ígérnek érte a kereskedők. Ez is bizonyítja, hogy a gazdáknak társulniok kellene a gyapju előnyös értékesítése czéljából. De hiába, nálunk minden nehézesen szokott menni.

— **Betörési kísérlet.** Szőke Lajos IV. tizedbeli lakosnak a házába, vasárnap éjjel, eddig ismeretlen tettesek beakartak törni az ablakon keresztül, a szomszédok azonban idejekorán észrevették a dolgot és elriasztották a jó madarakat. A szomszédok állítása szerint a tettesek ketten voltak, s mindkettőnek az arca be volt kenve korommal.

— **Két tüzeset is volt a héten.** Hétfőn délen ifj. Borbély Gábornak a kabai határban levő tanya gyuladt ki, s mire a városból kivitték egy fecskendőt, akkorára le is égett. Kedden d. e. 1/2-ed 10 óra körül pedig Jövér János III. t. bel lakosnak az udvarán gyuladt fel egy szin. A kár itt is jelentékeny, mert a szinben elhelyezve volt szőrőrosta és szekér is áldozatul estek a tűznek. A tűz keletkezési oka min két esetben ismeretlen.

— **Agyonrugta a ló.** Ónodi Gabor 11 éves fiu, hajtotta kifele az apja lovát a gyepről. Utközben a gyermek játékból beleragadt az egyik ló farkába. Az egyik ló erre hátrugott, s a 11 éves gyermeket úgy hasba rugta, hogy nemsokára meghalt.

— **A budapesti és a debreczeni lapokban** olvastuk a héten a következő napihírt:

— A szoboszlói Tell Vilmos. Árva Sándor H-Szoboszló város határeszéke bizonyosan hallott valamit Tell Vilmos históriájáról. Azért felelt oly büszke önérzettel Tóth Kálmánnak, Szoboszló egyik legvagyonosabb gazdalkodójának, a ki az ócska flintáját gunyolta.

— Katona voltam, lelövöm én ezzel a puskával még a kalapot is a gazduram fejéről.

— No hát, hadd lássuk — szóltott Tóth Kálmán és kiállva ezél pontnak a kalapját egy boton feltartotta. A csősz puskája eldőrdült, s a kalapot ugyan nem találta a lövés, de egy szem srét Tóth Kálmán jobb szemébe furdódott, s annak világát kioltotta. A szoboszlói Tell Vilmos a csendőrök kezébe került.

Igy beszéltek el az esetet a mult heti ujságok, mi azonban nem tudunk a dologról semmit, sőt Toth Kálmán nevű vagyonos gazdat nem is ismerünk.

— **Cziganyjárás.** A héten ismét két csapat sátoros cigányt tolonczolt ki a rendőrség a város határaitól. Az egyik csapat egy teljesen szervezett, nagyobb karavan volt, a mely 13 szekérből, s összesen 101 tagból állott. Ennek a csapatnak vajdája is volt, a ki nagy ezüstös fejű botjával úgy járt fel s alá a szekerek között, mint valami kis király. A barna társaságnak különben virágos jó kedve volt, csak akkor csaptak éktelen zajt és rettenetes elkeseredett arcot, a mikor Dr. Hetényi Lipót főorvos

kijelentette nekik, hogy az egész társaságot beoltja himlő ellen, azonban ettől is megmenekültek, mert tényleg be voltak oltva mindnyajan. Mikor ebből az ijedelemből magukhoz tértek, valódi koral füzereket, ezüst órákat, pompás sárga cipőket kezdtek kínálni eladásra a néző közönségnek. Ezek a tárgyak természetesen lopottak lehettek. Nem is akadt vevő rájuk, s így a karaván magával vitte a portékait is.

A hét krónikája.

A helyettes tüzoltó főparancsnok örül, a város-gazda meg busul, mikor a tüzoló majális emlegetik, Az egyik örül ha megtelik a pénztár, a másik meg busul, mert legalázolják a város kaszálóját.

*
Fenn az ernyő nincsen kas — ez a mondás jut eszünkbe mindig, a mikor arra a házra tekintünk, a mely ott díszleg a főtéren, szemben a H-Szoboszlói Takarékpénztár épületével, méltó bámulatára a törvényhatósági uton járó-kelő idegeneknek.

Van neki pompás fakupolája, csikorgó, vitorlás szélkakassa, munkás párkányművei, de a vakolatot három esztendő alatt nem javították ki rajta. Még megérjük, hogy hatósági karhatalommal kell kireparáltatni, mert a mostani ünnepekre is elfelejtették kijavíttatni és kimeszelní.

*
A pálinka ellen mindenki debakkál, óva intvén a közönséget, hogy ezen gyilkoló mérge ivásától tartózkodjék.

De végre is mit tegyen a szegény ember, mikor a szálló elfogyott, az ártézi kutak kezdenek ellállani, Zuzsanna komamasszonynak a pinzerje pedig félig csapolja az erdőn a sörös poharakat.

*
Az agenda vizsgáról.

Czenzor: Mi szükséges ahhoz, hogy az urvacso-
rával éihess?

Gyermek: Az, hogy himlő ellen be legyen oltva.

*
Az igazságfája kezd megint terebélyesedni, dacára annak, hogy két évvel ezelőtt felkopaszítottatt a város-gazda.

Most már vasárnap reggelként hallani lehet, hogyan beszél el teljes történelmi hűséggel, a boszniai okkupáció egyes részleteit, az ottani rendes társaság regelő tanácselnöke.

*
A napfogyatkozás napját kritikus napnak jelezte Falb. Ennek dacára elmult minden nagyobb baj nélkül, csak a piacon a «csarnok» lányai közt ütött ki egy kis vihar. A legnagyobb baj itt is az volt, hogy egy heveskedő amazonnak majdnem kikaparták a félszemét, úgy hogy elkezdett sáptozni, hogy mivel nézi már ő a napfogyatkozást?

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: **Fehér Gábor**
Társzerkesztő: **Juhász Sándor.**

NEUMANN M.

Debreczen fő-tér a m. kir. postával szemben, a nagyérdemű közönségnek jelenteni bátorkodik, hogy raktára, mely az országban legnagyobb és legrégebb (fennáll 1845. óta)

a tavaszi idényre

szükségelt

férfi-, fiu- és gyermek ruhákkal

már dusan fel van szerelve. Legfőbb igyekezetem léssen, hogy czégemnek általánosan ösmeretes jó hírnevét megőrizzem s hogy igen tisztelt vevőim és rendelőim meglegedését, jóindulatát továbbra is állandóan biztosítsam.

Pontos címre figyelni tessék.

Mérték utáni rendelések pontosan eszközöltetnek.

Szoboszló, 1900. május 14-én

